

J. OLIVIERI

ELS INCREÏBLES DESCOBRIMENTS DE

HARRY TAGE

LA SERP
EMPLOMALLADA

animallibres

CAPÍTOL

U

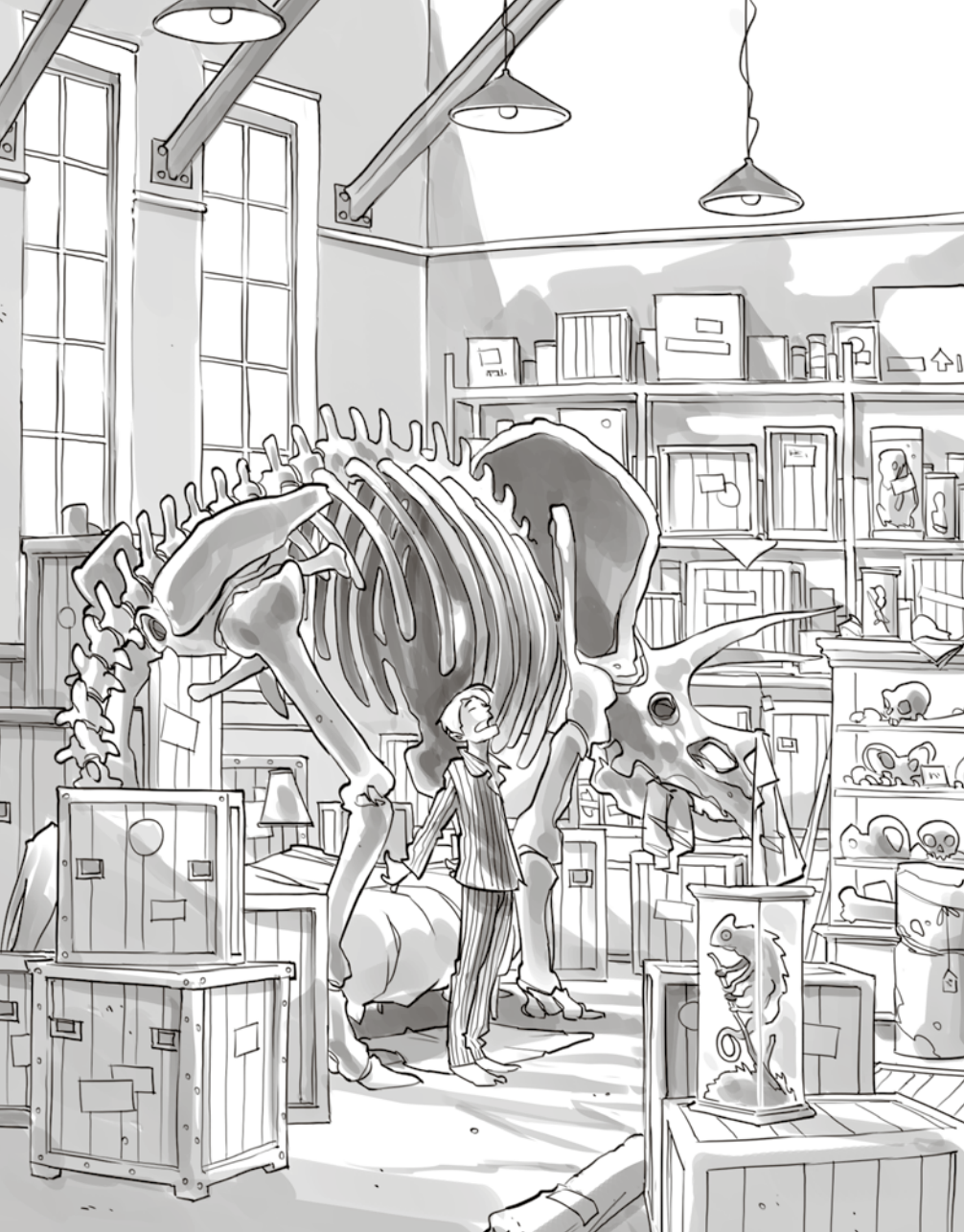
La criatura s'alçava amenaçadora damunt seu. El crani enorme de tres banyes el mirava fixament amb unes òrbites buides. Buides des de feia milions d'anys. Les seves mandíbules immòbils estaven obertes en un rugit mut, congelat en el temps.

O potser... era un badall etern?

Harry va optar per la segona hipòtesi i també va badallar.

S'acabava de llevar. Amb la llum de l'alba que es filtrava per les finestres, es va estirar i va allargar una mà mandrosa cap al gegantesc fòssil de *Triceratops* que tenia al davant.

Penjada a la banya del nas, com si fos un penja-robes, hi havia la seva jaqueta d'explorador, tota bruta de fang sec incrustat.

–La culpa és d'aquell forat que vaig excavar ahir quan buscava peixos fòssils! –va murmurar mentre se la posava–. Hauria de pensar a rentar-la.

Després va recuperar la tassa buida de cafè, abandonada per terra, i els pantalons bombatxos, penjats a la mandíbula del dinosaure.

Se'ls va posar, fent saltirons primer amb un peu i després amb l'altre, passant-se la tassa d'una mà a l'altra com un joglar. Va donar la volta al llit dues vegades, buscant les botes, i va acabar ensopegant amb la cua d'aquella bestiota petrificada.

Harry dormia allà mateix, en un matalàs encaixat sota la gran caixa toràcica del triceratops, amb les costelles de pedra que li feien de baldaquí. I ara que l'ensopegada l'havia fet caure a terra tan llarg com era, per fi havia trobat les botes: estaven al costat de la pota anterior de l'esquelet, just allà on les havia tirat la nit abans, un segon abans d'adormir-se.

Amb la tassa entre les dents, es va calçar les botes i se les va cordar, ficant a dins la vora dels pantalons.

De cop, es va adonar que les mans li tremolaven de l'emoció. Feia mesos que esperava aquell moment, i ara no podia perdre més temps. Va esbandir de pressa la

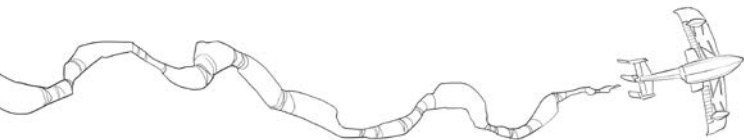

tassa a la pica del petit laboratori químic, mig amagat darrere d'una gran vitrina plena de minerals. Després la va endreçar al seu lloc, en un armariet recuperat d'un vell sarcòfag que, en comptes d'una mòmia, ara protegia piles de plats i gots.

Es va fer una ràpida repassada a l'escut micènic de bronze que li feia de mirall i es va declarar satisfet: estava a punt per participar en la inauguració del congrés.

Impossible resistir-se a aquells passadissos acabats de polir. Així que va veure davant seu els terres llisos i buits del Miskatonic Museum, casa seva des de feia més de cinc anys, Harry va ser incapaç de no llançar-se a una patinada desenfrenada. Va esquivar les cantonades i les fileres d'objectes exposats, des de les àmfores gregues fins a les estàtues maies, amb uns eslàloms acrobàtics cada cop més veloços. Es coneixia de memòria cada metre quadrat d'aquell palau laberíntic, que havia recorregut de cap a cap a totes les hores del dia i de la nit.

—Bon dia, Miss Kali! —va exclamar dirigint-se a l'estàtua de la deessa hindú, imitant els gestos amenaçadors de les seves vuit mans en la salutació burleta

que li feia cada matí. Després va lliscar per la barana d'un tram d'escala, que va grinyolar amenaçadorament sota el seu pes.

L'edifici havia conegut temps millors, sobretot durant el mig segle precedent. Ara ja s'havien acabat els anys dels grans descobriments, quan l'avi de Harry s'havia dividit entre les excavacions de Troia, al costat del gran Heinrich Schliemann, i les recerques al Gran Zimbàbue, seguint els passos de l'arqueòleg McIver.

Havia estat el vell Percival Tage en persona el que havia recollit els centenars d'objectes que enriqueixen la col·lecció del museu o, si volem ser més precisos, que es florien darrere les polsegoses vitrines del segle XVIII. Cada any hi havia menys visitants, en part per culpa de la Gran Depressió i en part perquè feia molt de temps que no s'hi exposava res que fos «realment sensacional». Segons les males llengües, el prestigi del museu i de la universitat que el gestionava estava en perill. I els diners escassejaven.

—Avui dia ja està tot descobert... —murmurava desconsolat l'actual director, molt bona persona, però que, segons Harry, hauria estat incapaç de descobrir un dinosaure encara que se l'hagués trobat a la punta del nas.

CAPÍTOL U

Harry, evidentment, no ho veia així.

I mentre corria entre les riqueses una mica deslluïdes de l'immens museu, fantasiejava sobre els nous descobriments i les aventures que l'estaven esperant i sobre els grans homes que d'aquí a poques hores es presentarien al congrés. Harry estava convençut que el món exterior amagava encara milions de tresors per descobrir.

Però, almenys durant aquell dia, es podien esperar.

Harry va accelerar, va girar després de la sala dels tresors africans, i, just al mig del trajecte entre les portes dogon, per poc que no xoca contra una figura llarga i seca que avançava en sentit contrari.

–Atenció! –va cridar el noi, llançant-se bruscament cap a un costat. La patinada sobre el terra polit es va convertir en una relliscada espectacular que va acabar contra la gran morsa dissecada que dominava amb solemnitat l'entrada a l'Ala de Ciències Naturals.

«BUFF!», va fer la morsa, descarregant damunt Harry una allau de pols i teranyines.